

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ PIERRE LOUYS

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

ΚΟΥΜΠΙ-ΣΜΕΝΗ έ πάνω σ' ένα πεζούλι, πίσω απ' την πόρτα του κήπου, ή Νεφέλις περιμένε κάποιον... Είχε βάλει γι' αυτόν τα καλύτερά της στολίδια κι είχε σίξει στην έσθια της τα πιο άκριβα άφάρια.

Δέντρα πυκνόφυλλα, φύτευμένα στή γωνία εκείνη του κήπου, έκαναν τή νύχτα τόσο σκοτεινή, ώστε ή Νεφέλις δέν έβλεπε ούτε το κάταστρο, σάν γάλα, χέρι της. "Ο-

λα γέω της κοιμόντοσαν βαθιά και ή σιγαλιά της νύχτας άπλωνε παντού τον άπάλο πέλο της.

Γεμάτη λαχτάρα γιά τον άγαπημένο της, ή νέα κόρη τον περιμένε έκει έποικνετικά, μεθυμένη απ' την προσδοκία του έρχομού του, άκίνητη, με τά κρινένια δάχτυλα των χειρών της μπλεγμένα κάτω απ' το γόνατό της και με τά μάτια βυθισμένα στο σκοτάδι.

Ξαφνικά, ένας δυνατός χτύπος στην πόρτα χάιδεψε τ' αυτή της. Στέναξε από άνακούφισι και τινάχτηκε έπάνω, σβέλην σάν κνηνημένο ζωαράκι. Χωρίς θόρυβο, έβγαλε τή βαρειά άμπάρα κι ή πόρτα άνοιξε, χωρίς να τσίξει διάλου. Ήσαν καλά λαδομένο, από πριν οι μνυστερές της!

— Σιγά, φως μου, σιγά... είπε ή Νεφέλις. Μη ζητάς να με ίδις, γιατί κι' εγώ δέν σε βλέπω. Άκολούθησέ με γρήγορα και μίλις βγώδε απ' τά δέντρα, θά διαζώνης λιγάκι τον ίσσιο μου. "Ελα, έλα, φρόνιμα μίπως μέ αντίληφθούν ή σκλάβες...

Κι' άρχισε να περπατά, πατώντας στο νύχτα της. "Ο φόβος και ή άγωνία έδιναν φτερά στα πέδιλά της, πού μίλις άγγιζαν το άμυριστο δρομάκι. Γλιστρούσε αθόρυβα κάτω απ' τά γυμνά κλαδιά της δεντροστοχίας, σάν ίσσιος.

Μπήκε πρώτη στην κωμορούλα της, έτρεξε στή γωνιά πού είχε το καντηλάκι κι' έβγαλε το κώλυμα πού σκέπαζε το φως του. Είτυλισμένη γιατί ήρθαν όλα βαλικά, γόρισε με γλυκό χαμόγελο και μ' άνοιγμένη την άγκαλιά της πρós τον άγαπημένο της... αλλά...

— Θεέ μου, φώναξε, παγωμένη απ' τον τρώμο της, δέν είν' Αιτός!

"Η φρίκη την είχε κυριεύσει ολοκληρή και κόλλησε στον τοίχο, σάν να περιμένε ν' άνοιξη και να την καταπι, για να γλυτώση απ' τα περσιώδες εκείνο πλάσμα πού στεκόταν σαρκαστικό μπροστά της!

— Καλά το λές, κοιλιά μου! Δέν είν' Αιτός! είπε ό άγνωστος. Για σένα δέν υπάρχει παρά μόνο Αιτός... Έγώ λοιπόν είμαι όλος ό άλλος κόσμος, ό όλος πού δέν θέλεις ούτε να τον άκους, ούτε να τον βλέπης, γιατί την ψυχή σου την έχει σκλαβομένη μονάχα Αιτός!

"Η Νεφέλις, μολιποδημένη, τον κωτούσε. Ήταν σάν σκελετός, γεμάτος γένια και φαλακρός. Τά σαγόνια του δέν είχαν δόντια και φανόταν σάν να μασούσε τά μυστάκια και τά γένια του, τ' άνάστατα και μπροδεμένα μεταξύ τους. Το σώμα του, στηγμένο σε στραβά, κοκκιλάρινα πόδια, δέν ήταν ψηλό, αλλά το καντηλί, άκοιμισμένο στο πάτωμα, τον φρότιζε και γέμιζε με τον ίσσιο του όλη την κωμορούλα...

Σταύρωσε άπότομα τά χέρια του, χώνοντας τά δάχτυλα στις μασχάλες του και με γέλιο σατανικό ξανάρχισε:

— Χά! χά! χά! Βλέπω κρεβάτι πυρωμένο, ροδοπέταλλα σκορπισμένα, κρασί γλυκό... Κάποιον περιμένεις, μα δέν ήρθε! Ήρθα εγώ όμως. Έμπρός, φίλησέ με.

— Έξω, παληάνθρωπε! φώναξε ή Νεφέλις, ενό ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Έξω, γιατί δέν θ' άργήση να ρθή ό άγαπημένος μου... "Η πόρτα είν' άνοιχτή, θά ρθή κι' άμα σε βρηθ δώ μέσα, θά σε σκοτώση!

— Θα με σκοτώση; Μα τους θεούς, με πίνουν γέλια! Μα εγώ είμαι πεθαμένος εδώ και διακόσια χρόνια! Τι γλάρωσες τά μάτια σου; Ήμιον Φαραώ στην Αίγυπτο, πέθανα, με βαλσαμώσαν, μα τους τσάκασα απ' τον τάφο και ήρθα εδώ! Έμπρός, φίλησέ με!

Κρύος ιδρώς έλουσε το κάταστρο μέτωπο της κοπέλλας. Άνατρίχιασε σύγχωρη, έκρυψε τά μάτια της με το πλατύ μαντίλι του μανόνα της και γονάτισε στο πάτωμα.

— Θεέ μου, ψιθύρισε, είνε τρελλός; Τι θά γίνω;

— Μη μουρμουρίζεις, σου είπα. Μη μουρμουρίζεις! Σίχω έπάνω, γιατί θά σε σκοτώσω... Έσύ είσαι ζωντανή και σε πίνει το σκοτάδι... Έγώ είμαι πεθαμένος και δε λογαριάζω τις άπειρές σου... Έμπρός, έλα να χορέψουμε!

Της πέραςε στο κεφάλι ένα άνδισμένο στέφανο και χωρίς κεία να της δίνη προσοχή, άρχισε να ξεσκίξη τά κωρειασμένα ρούχα του και να χορεύη σάν μανιακός, στριφογυρίζοντας άκούραστα...

"Η Νεφέλις άρχισε σιγά—σιγά να πλησιάζη κι' αυτή στα σύννεφα της τρελλας. Το μυαλό της θόλωσε και τά μάτια της τά σκέπασε ή καταχνιά. "Ο τρελλός την πλησίασε, πήρε τή ζώνη της και, κωλουριάζοντάς την σάν σκονί, της έδεσε σφιχτά τά χέρια... Την άνασήκωσε ύστερ' άπαιλά και, σπληώνοντάς την στον τοίχο, σάν άγαλαμα, άρχισε πάλι τά οδολύματα του και τους χορούς του μπροστά της. Τά δόντια της χτυπούσαν απ' τον τρώμο... Θάθελε να φωνάξη βοήθεια... μα μα τελευταία έλιπια της έδινε άόραμα κωροάγιο! Περίμενε, πάντα περιμένε το λυρωτή, τον άγαπημένο της. Αιτός πού θά ρχόταν να τή γλυτώση απ' τά χέρια του βροκόλακα έζείνου. "Αχ! πός τον περιμένε ή ψυχή της... Με τί δίνωμα όλη ή ύπαρξή της πετούσε σ' Αιτόν, τον άγαπημένο της!...

— Ούφ! αυτό το καντηλί σου μου φέρνει φρίκη! Θα το ούσω... Τ' άκους; Θα το ούσω! Σιγήθισα στο σκοτάδι και το φως του με στραβώνει... Είμαι ό Ψωμίτηγος, ό βασιλιάς της Αίγυπτου... ό "Υψηλότατος, ό Παντοδύναμος! Στα κέρατα του Χάθωρ και στο όνυχος του Πάστ, δοριζόμενα, ότι με περσιάζει το φως! Θα το σπάσω το καντηλί σου, θά το σπάσω!

"Έκανε δυό—τρία βήματα πρós τή γωνιά, πού βρισκόταν το καντηλί, στριφογύρισε λιγάκι σάν μεθυμένος και, γελώντας με ύστερικό γέλιο, σωριάστηκε στο πάτωμα άναίσθητος...

"Η Νεφέλις τον ζύτταξε με δρόναιστα απ' τή φρίκη μάτια. Νεκρωική γαλήνη άπλόδηρε στο δωμάτιο.

Τό λάδι του καντηλιού σβήθηκε και ένα μονυτό φως γύριζε διόγυρα, πού έλαμπε σάν άστραπή κάθε φορά πού τσίριζε το φυτίλι. Το πρόσωπο του τρελλού, πού άπορρουσούζε και άπαισο τρώμα, με τά μάτια τεκτονικά, άκίνητα και κωρυσμένα χωρίς έκφραση στο ταβάνι, δινάμονε άόραμα πού πούλν τή φρίκη της σκηνής έκείνης...

"Η όρα κινούσε με άνυπόφορη άγοσταρία και το σιγανό της αήτο κώλυμα, έφερε τ' άποτέλεσμα του στο ξεκορδιστο πιά μυαλό της Νεφέλιδος... Σημάθηκε σιγά—σιγά, πλησίασε τά δεμένα χέρια της στί, μαύρη φλόγα του καντηλιού πού ξεψυχούσε, και... σε λίγο... μωροδιά ψμμένη σάρκας ξεχύθηκε, με και τά χέρια της λυρωθήσαν απ' τά σφιχτά δεσμά. Δυό—τρείς άπότομες κινήσεις και τά τελευταία κωρυσία της κωμένης ζώνης έπεσαν από πάνω της. Τά στριφογύρισε ύστερα με μουρμουρητά είντυγας και άσυνάφτη λόγια, για να βεβαιωθή πός ήσαν λιμένα, και άρπάζοντας τή μεγάλη άσμένια κωρυσία των μαλλιών της, πήδησε σάν βαντα, μουρμαρίζοντας, στο λαθοποιημένο τρελλό και τον τρωπούσε, τον τρωπούσε παντού με λίσσα!

"Ο πρωινός ήλιος φρότισε σε λίγο το μικρό δωμάτιο πού ήταν πριν φοληή άγνης παρθένος, πλημυρημένο στο αίμα... "Ένα πτώμα παραμορφωμένο κωιόταν στο πάτωμα... Κι' ένας νεός, άμορφος σάν τον Άπόλλωνα, με στειρωμένες τις βρύσες των ματιών του, κωρούσε άφρονος στην άγκαλιά του μα καταματωμένη τρελλή πού παραμιλούσε!...

Την άτυχη νεφέλιδα, την όραία παρθένα, πούγε στο μεταξύ χάσει τά λογικά της απ' τον τρώμο της....

